

Sygn. akt I C 206/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2017 roku w Ś.

sprawy z powództwa S. Z.

przeciwko (...) SA z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA z/s w W. na rzecz powoda S. Z. kwotę 2.184,16 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt cztery złote 16/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 16.06.2014 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.134 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić kwotę 295,12 zł tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 206/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym pierwotnie do Sądu Gospodarczego - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w dnia 06 lipca 2016r. powód S. Z., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. Z. w G. wniósł przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. z/s w W. pozew o zapłatę na jego rzecz kwoty 2.334,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.184,16 zł za okres od dnia 16.06.2014r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 150 zł od dnia 03.10.2014r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód twierdził, że na skutek kolizji drogowej z dnia 16 maja 2014r. został uszkodzony pojazd marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanego P. A.. Szkada została zgłoszona i zarejestrowana pod nr (...). Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność, przyznając poszkodowanemu odszkodowanie w oparciu o sporządzoną przez siebie kalkulację naprawy nr (...) w kwocie bezspornej 1.342,29 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu. W dniu 25 sierpnia 2014r. poszkodowany umową cesji wierzytelności, secedował na powoda swoją wierzytelność wobec strony pozwanej, z wyłączeniem wypłaconej już kwoty w związku z przedmiotową szkodą. Następnie powód zwrócił się o sporządzenie przez rzeczoznawcę samochodowego mgr inż. T. S. kosztorysu naprawy pojazdu. Rzeczoznawca wykonał kalkulację naprawy nr (...), na podstawie której okazało się, że koszty naprawy pojazdu częściami nowymi i oryginalnymi bez „urealnienia” oszacowano na kwotę 3.526,45 zł brutto. W oparciu o powyższe powód nie zgadzając się z przyznaną poszkodowanemu kwotą odszkodowania, dwukrotnie (02.09.2014r. i 29.04.2016r.) wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty stanowiącej różnicę między wypłaconą kwotą bezsporną, a kwotą wynikającą z kosztorysu nr (...) oraz kwoty 150 zł netto tytułem kosztu weryfikacji kosztorysu. Strona

pozwana decyzją z dnia 17.05.2016r. podtrzymała odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania. Powód wskazał, że strona pozwana ustalając wysokość odszkodowania uznała za właściwą własną kalkulację, w której została zaniżona do 70 zł stawka za roboczogodzinę, zastosowano zaniżone o 60% ceny części oryginalnych oraz zastosowano współczynnik odchylenia kosztów materiału lakierniczego o wartości 67%, a także gdzie zastosowano zamienniki niskiej jakości P. W ocenie powoda sporządzona przez stronę pozwaną kalkulacja kosztów naprawy, nie jest adekwatna do rzeczywistych rozmiarów szkody, zaniża kwotę odszkodowania i nie odzwierciedla wysokości szkody powstałej w majątku poszkodowanego oraz nie czyni zadość zasadzie pełnego odszkodowania (art. 361 § 2 kc.). Powód wskazał, że całkowicie bezpodstawne jest pomniejszanie kwoty odszkodowania o określony przez stronę pozwaną procent, bez przedstawienia dowodów jakiego rodzaju części poszkodowany mógłby zakupić po dokonaniu urealnienia, jakie podmioty są producentami części ujętych w kalkulacji kosztów naprawy, jak również od jakich producentów lub dostawców części oryginalnych w chwili ustalenia odszkodowania poszkodowany mógł nabyć części po cenie niższej o 60%. Zdaniem powoda, gdy zachodzi konieczność wymiany uszkodzonych części, ustalając należne odszkodowanie należy brać pod uwagę ceny części nowych i oryginalnych bez jakichkolwiek potrąceń amortyzacyjnych i bez konieczności udawadniania przez poszkodowanego faktu naprawy pojazdu i przedkładania faktur. Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu, powód wskazał, że sporządzenie ekspertyzy było uzasadnione okolicznościami sprawy i obiektywnie konieczne dla prawidłowego wyliczenia wartości szkody w pojeździe poszkodowanego i wskazania wartości przedmiotu sporu. Powód wskazał, że nie posiada specjalistycznej wiedzy na temat ustalania kosztów naprawy pojazdów. Zdaniem powoda koszt sporządzenia wyceny jest stratą w majątku poszkodowanego, która pozostaje w związku przyczynowym z działaniem sprawcy spowodowania kolizji drogowej i wyrządzeniem szkody. Żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie, powód oparł na treści przepisu art. 481 kc. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych i art. 817 k.c. Powód wskazał, że szkoda powstała i została zgłoszona w dniu 16 maja 2014r., roszczenie w kwocie 2.184,16 zł zatem stało się wymagalne z dniem 16 czerwca 2014r., gdyż z tą datą strona pozwana jako profesjonalista miała pełną możliwość właściwego oszacowania wysokości kosztów naprawy pojazdu. W zakresie natomiast kwoty 150 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu powód wyliczył odsetki od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia 01.09.2014r. tj. wezwania strony pozwanej do zapłaty, tj. od dnia 03.10.2014r. do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 14.10.2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w V Wydziale Gospodarczym uznał się niewłaściwy i przekazał sprawę jako właściwemu tut. Sądowi.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30.12.2016r., w sprawie I Nc 1777/16 tut. Sąd nakazał stronie pozwanej, aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła powodowi kwotę 2.334,16 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od: kwoty 2.184,16 zł od dnia 16 czerwca 2014r. do dnia zapłaty i od kwoty 150 zł od dnia 3.10.2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 947 zł tytułem kosztów postępowania.

Strona pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Strona pozwana w uzasadnieniu przyznała, że sprawca zdarzenia komunikacyjnego z dnia 16 maja 2014r., skutkującego uszkodzeniem pojazdu marki O. nr rej. (...) należącego do P. A., był objęty zawartą z pozywaną umową obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych od odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem tych pojazdów. Strona pozwana po otrzymaniu w dniu 16 maja 2014r. zgłoszenia szkody, prowadziła postępowanie likwidacyjne w sprawie (w tym dokonała oględzin pojazdu i sporządziła dokumentację fotograficzną) oraz, że w oparciu o kalkulację naprawy (...)S nr (...) z dnia 27.05.2014r. ustaliła i wypłaciła na rzecz powoda kwotę 1.342,29 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu.

Natomiast zdaniem strony pozwanej, a wbrew stanowisku powoda, wypłacone odszkodowanie opowiada wartości szkody w pojeździe i gwarantuje przywrócenie pojazdu do stanu przed szkody. Podniosła, że wykonany przez stronę pozwaną kosztorys uwzględnia naprawę przy użyciu części oznaczonych jako O i (...), zatem zgodnie z technologią producenta pojazdu O.. Stosowany wskaźnik urealnienia natomiast wynika nie z faktu amortyzacji związanej z

wiekem wymienianej części samochodowej, ale z rozpiętości cen nowych części zamiennych dostępnych na rynku i służy wyliczeniu średniej ceny części zamiennej w oparciu o ceny nowych części zamiennych stosowanych na rynku tych części. Uszkodzone części pojazdu nie miały tak specyficznych właściwości, aby mogły być produkowane tylko przez jednego określonego producenta i niemożliwe było ich zastąpienie innymi częściami. Zdaniem strony powodowej naprawa pojazdu zgodnie z technologią producenta jest możliwa także przy wykorzystaniu części oznaczonych jako (...), co potwierdza treść dyrektywy (...) z 31.07.2001r. oraz normy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28.01.2003r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych (Dz.U. 38/2003 poz. 329).

Strona pozwana zakwestionowała żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów załączonej do pozwu prywatnej kalkulacji rzeczoznawcy, sporządzonej na zlecenie powoda (a nie poszkodowanego), wskazując, że brak jest podstaw aby przyjąć, że przelew wiarygodności obejmował także koszty oceny technicznej, zważywszy, że ocena taka wówczas jeszcze nie została wykonana, ani nawet zlecona, a zbywca nie poniósł jej kosztów. Ponadto podniosła, że wprawdzie odszkodowanie może obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego, jednakże w okolicznościach sprawy, koszt ten nie powinien zostać uznany za adekwatne następstwo zdarzenia, albowiem sporządzenie kalkulacji zostało zlecone przez powoda, a nie poszkodowanego, a w takim wypadku wydatek ten jest kosztem działalności prowadzonej przez powoda. Odnosząc się do żądania w zakresie odsetek strona pozwana zarzuciła, że jest ono nieuzasadnione, ponieważ powód nie wykazał, że jego roszczenie jest zasadne, zatem należy przyjąć, że pozwana nie była i nie jest w opóźnieniu wobec powoda.

W toku niniejszego postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 16 maja 2014r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...), rok produkcji 2002, należący do poszkodowanego P. A..

bezsporne a nadto: dokumenty w aktach szkody nr szkody nr (...) – w załączeniu akt.

Strona pozwana, co do zasady ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 16.05.2014r., w związku z istniejącą pomiędzy nią, a posiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca kolizji, obowiązkową umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów

bezsporne a nadto: dokumenty w aktach szkody nr szkody nr (...) – w załączeniu akt.

W wyniku zdarzenia z dnia 16.05.2014r. w samochodzie marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...), uszkodzeniu uległ lewy przedni bok samochodu między innymi: błotnik przedni lewy, zderzak przedni lewy, reflektor z kierunkowskazem. Poszkodowany P. A. zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 16.05.2014r. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana ustaliła wartość rynkową pojazdu na kwotę brutto 7.600 zł. Następnie w oparciu o kosztorysową wycenę kosztów naprawy pojazdu - kalkulację naprawy nr (...) opartą na kosztorysie – EurotaxGlass z dnia 27.05.2014r. decyzją z dnia 28 maja 2014r., uznając szkodę częściową pojazdu wypłaciła powodowi kwotę 1.342,29 zł tytułem odszkodowania tj. kosztów przywrócenia pojazdu poszkodowanego do stanu sprzed ww. wypadku komunikacyjnego.

W wycenie z dnia 27.05.2014r. ustalając koszty przywrócenia pojazdu poszkodowanego do stanu sprzed zdarzenia przyjęto konieczność wymiany części: zderzak przedni, wspornik zderzaka przedniego, boczny, reflektor z kierunkowskazem komplet, listwa ochronna błotnika, zbiornik spryskiwacza. Strona pozwana ustaliła koszt naprawy w wysokości łącznie netto 1.091,30 (z podatkiem Vat w stawce 23% brutto 1.342,29 zł), w tym koszt wymiany części zamiennych w kwocie 238,63 zł, materiał lakierniczy w kwocie 275,87 zł oraz koszt robocizny (blacharz, lakiernik, mechanik) w kwocie 576,80 zł. Przy wycenie kosztów naprawy zastosowano ceny części zamiennych nie oryginalnych, oznaczonych symbolami P, O, dokonano potrąceń amortyzacyjnych części na poziomie 60% oraz zastosowano

współczynnik zmniejszający wartość materiałów lakierniczych o 67%, jak również przyjęto stawki roboczogodziny na poziomie 70 zł/godz.

Dowód: - dokumenty w aktach szkody nr szkody nr (...) – w załączeniu akt.

- decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 28.05.2014r. - k. 14

- kosztorys z dnia 27.05.2014r., sporządzony przez stronę pozwaną - k. 15

W dniu 25.08.2014r. poszkodowany P. A. zawarł z powodem umowę przeniesienia wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw związanych ze szkodą komunikacyjną z dnia 16.05.2014r. (nr akt szkodowych: (...)), w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...), przysługujących od strony pozwanej, z wyłączeniem wypłaconej kwoty 1.342,29 zł

Dowód: - dane z GUS rejestru działalności powoda (...) k. 11

- umowa cesji z dnia 25.08.2014r. k. 16

Powód prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w G. (początek działalności 1996r.). Działalnością powoda między innymi objęta jest sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów, części i akcesoriów do samochodów, ale też świadczenie usług finansowych i pośrednictwo pieniężne obejmuje świadczenie usług finansowych i pośrednictwo pieniężne, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych. W toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez stronę pozwaną, powód zlecił sporządzenie opinii i kalkulacji naprawy ww. pojazdu rzeczoznawcy samochodowemu mgr inż. T. S.. Z wydanej dnia 02.09.2014r. przez rzeczoznawcę kalkulacji kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed ww. wypadku komunikacyjnego (nr (...)) wynikało, że koszt ten wynosi łącznie netto 2.867,03 zł (brutto 3.526,45 zł podatkiem Vat w stawce 23%), w tym koszt wymiany części w kwocie 1.821,99 zł, materiału lakierniczego w kwocie 613,50 zł oraz koszt robocizny (blacharz, lakiernik, mechanik) w kwocie 991,50 zł. Przy wycenie łącznych kosztów naprawy przyjęto system (...), uznano konieczność wymiany rodzaju i ilości części, jakie wynikały z wyceny strony pozwanej, i zastosowano potrącenia z tytułu ubytku wartości lakierniczej (kwota 200,76 zł) i ubytku wartości części zamiennych (kwota 359,20 zł), przyjęto ubytek 40% na poszycie przodu, zastosowano ceny części oryginalne, według cen katalogowych producenta, jak również przyjęto stawki roboczogodziny na poziomie 105 zł/godz.

Tytułem tej opinii i kalkulacji naprawy powód poniósł koszt 150 zł netto.

Dowód: - kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 02.09.2014r. k. 18-21

- faktura VAT nr (...) – k.22

Pismem z dnia 02.09.2014r. powód, działając za pośrednictwem pełnomocnika, doręczonym stronie pozwanej w dniu 02.09.2014r. wezwał ją do zapłaty dalszego odszkodowania w kwocie łącznie 2.334,16 zł w tym kwoty 2.184,16 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu brutto z odsetkami od dnia 16.06.2014r. i kwoty 150 zł tytułem poniesionego kosztu sporządzenia kosztorysu naprawy pojazdu netto z odsetkami w terminie 30 dni od daty otrzymania wezwania, na wskazany rachunek bankowy. Do wezwania powód załączył umowę przelewu wierzytelności, oświadczenie Vat, kosztorys naprawy oraz fakturę VAT nr (...). Pismem z dnia 29.04.2016r. doręczonym stronie pozwanej w dniu 02.09.2014r., powód ponownie wezwał stronę pozwaną do zapłaty, jak w piśmie z dnia 02.09.2014r.

Dowód: - odpis wezwania do zapłaty z dnia 02.09.2014r. wraz potwierdzeniem nadania e-mail z dnia 02.09.2014r. – k. 23-24,

- oświadczenie powoda – k. 17

- odpis wezwania do zapłaty z dnia 29.04.2016r. potwierdzeniem nadania e-mail z dnia 29.04.2016r. – k. 25-26

- dokumenty w aktach szkody nr szkody nr (...) – w załączeniu akt.

Strona pozwana pismem z dnia 17.05.2017r. odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania i podtrzymała dotychczasowe stanowisko. W uzasadnieniu wskazała, że ustalona przez stronę pozwaną w kosztorysie wartość odszkodowania uwzględnia ceny usług i części zamiennych w systemie kalkulacyjnym, uwzględniającym przeciętne koszty naprawy nowych części oraz z zastosowaniem przeciętnych stawek roboczogodzin. Nadto wskazała, że w przypadku ustalania odszkodowania metodą kosztorysowa, (...) S.A. dokonuje wyliczenia wyłącznie potencjalnych kosztów naprawy pojazdu, gdyż w przypadku pojazdu powoda, do naprawy jeszcze nie doszło, a zatem nie jest możliwe ustalenie rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy, zaś nie udokumentowano poniesienia wyższych kosztów związanych z przywróceniem przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody.

Dowód: - pismo strony pozwanej z dnia 17.05.2016r. - k. 27-28

- dokumenty w aktach szkody nr szkody nr (...) – w załączeniu akt.

W wyniku kolizji z dnia 16.05.2014r. wymianie w uszkodzonym pojeździe marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) podlega: poszycie przodu, zamocowanie zewnętrzne lewe wykładziny przedniej, reflektor lewy, listwa błotnika lewego, zbiornik układu oczyszczania. Naprawa wymaga przeprowadzenia również odpowiednich robót według stawek godzinowych, stosowanych w nieautoryzowanych serwisach blacharsko-lakierniczych dla terenu zamieszkania poszkodowanego – za prace blacharsko-mechaniczne – 100 zł netto, za prace lakiernicze – 100 zł netto za rbg. Koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 16.05.2014r. z zastosowaniem do naprawy nowych części z logo producenta i potrąceniami wynosi 3,532,72 zł. W kosztorysie dokonano potrącenia części należności z tytułu ubytku wartości lakierniczych i części zamiennych z wartości poszycia przedniego (zderzaka przedniego) i kosztów lakierownia tego elementu w kwocie łącznie 553,36 zł.

Dowód: - opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów samochodowych dr inż. K. M. z dnia 14.07.2017r. z kalkulacją naprawy i wyceną wartości samochodu powoda k. 72-79

W toku postępowania nie ujawniło się, by pojazd poszkodowanego przed ww. kolizją posiadał inne części zamienne niż te, z jakimi opuścił fabrykę, a zatem należy przywrócić rzecz uszkodzoną do stanu poprzedniego przez zamontowanie oryginalnych części. Naprawa pojazdu przy użyciu części zamiennych z logo producenta z przynależną jej homologacją jest zgodna z technologią producenta i nie powoduje utraty wartości rynkowej i jako taka jedynie ona pozwala przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody. Strona pozwana przy ustalaniu kosztów ceny części wymiennych zastosowała zamienniki, które nie stanowią zamienników w jakości (...), tj. części od poddostawców producenta samochodu, a zatem nie zapewniają przywrócenia pojazdu sprzed szkody.

Dowód: - opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów samochodowych dr inż. K. M. z dnia 14.07.2017r. z kalkulacją naprawy i wyceną wartości samochodu powoda k. 72-79

- dokumenty w aktach szkody nr szkody nr (...) – w załączeniu akt.

- kosztorys z dnia 27.05.2014r., sporządzony przez stronę pozwaną - k. 15

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w przeważającej części na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej łączącej sprawcę kolizji drogowej z 16.05.2014 r. ze stroną pozwaną.

Zgodnie z dyspozycją art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w

przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne.

Ramy obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określa przepis art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) w myśl którego z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania, za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Jak zaś stanowi art. 36 ust. 1 powołanej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Stosunek ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ma charakter akcesoryjny wobec cywilnoprawnego stosunku odszkodowawczego łączącego ubezpieczającego i poszkodowanego – tak co do powstania obowiązku świadczenia zakładu ubezpieczeń, jak i w odniesieniu zakresu tego świadczenia. Przy ustalaniu pojęcia szkody i odszkodowania stosuje się odpowiednio uregulowania kodeksu cywilnego. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Odszkodowanie ma zatem wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (tam m.in. wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Przywrócenie stanu poprzedniego polega na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów estetycznych sprzed wypadku (tak m.in. wyrok z dnia 05.11.1980 r., III CRN 223/80, OSNCP 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki tj. koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981/10/199, wyżej cyt. wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00 OSNC 2003/1/15). Odszkodowanie należne od zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenia pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku usług naprawczych (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 32/3) i przysługuje niezależnie od tego czy poszkodowany naprawił szkodę, a także czy dokonał tego w części. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 361 § 2 k.c., w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Chcąc przywrócić stan poprzedni uszkodzonego w wypadku pojazdu poszkodowany nie ma obowiązku zakupu starych części, jak również nie ma obowiązku żądania, aby stacja obsługi wykonująca naprawę w miejsce uszkodzonych w czasie wypadku części pojazdu wmontowała stare części już częściowo zużyte, na przykład o określonym wskaźniku amortyzacji. Nie można też wymagać od poszkodowanego, by zrezygnował z zakupu części nowych i by podjął starania w celu zakupu na rynku wtórnym (np. na giełdzie samochodowej, portalu internetowym) części analogiczne w zakresie stopnia zużycia do części, które zostały uszkodzone. Poszkodowany ma prawo nabyć części samochodowe, co do których będzie miał pewność zarówno ich pochodzenia jak i jakości. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania części oferowanych jedynie z upustami, czy rabatami salonowymi. Prawo wyboru sposobu naprawienia szkody należy do poszkodowanego, co należy uznać za nieuniknioną konsekwencję uszkodzenia samochodu w wypadku komunikacyjnym. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu

używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji wydatki te ostatecznie obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. Odszkodowanie obejmuje wszelkie szkody wyrządzone poszkodowanemu, a więc zarówno poniesione straty, jak i korzyści jakie poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.). W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje zatem przede wszystkim kwotę pieniężną konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że w dniu 16.05.2014r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku czego uszkodzony został samochód marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...), rok produkcji 2002, należący do poszkodowanego P. A.. Poszkodowany zawarł umowę cesji wierzytelności z dnia 25.08.2014r., którą przeniósł na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę, z wyłączeniem wypłaconej kwoty 1.342,29 zł wynikającą z ww. zdarzenia. Strona pozwana nie kwestionowała legitymacji czynnej powoda do występowania z roszczeniem odszkodowawczym, wynikającym ze szkody komunikacyjnej z dnia 16.05.2014r. (nr akt szkodowych: (...)), w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...). Bezspornym w sprawie był zatem fakt, że strona pozwana, co do zasady ponosi odpowiedzialność wobec powoda za skutki zdarzenia z dnia 16.05.2014r., w związku z istniejącą pomiędzy nią, a posiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca kolizji, obowiązkową umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Bezsporny w sprawie był także sposób likwidacji szkody powoda w pojeździe poszkodowanego, a polegający zgodnie z intencjami obu stron na zapłacie określonej kwoty pieniężnej. Strony zgodne były także częściowo, co do rozmiaru szkody, a to co do ilości i rodzaju części zamiennych, niezbędnych do wymiany w pojeździe powoda, niezbędnych aby przywrócić stan pojazdu sprzed szkody.

Zarówno w kalkulacjach wyceny szkody przedstawionych przez stronę pozwaną w kosztorysie z dnia 27.05.2014r., jak i kosztorysie przedstawionym przez powoda sporządzonym przez rzeczoznawcę samochodowego z mgr inż. T. S. z dnia 02.09.2014r. wskazano, że w pojeździe poszkodowanego istnieje konieczność wymiany: wspornika zderzaka przedniego, bocznego, reflektora z kierunkowskazem, listwy ochronnej błotnika, zbiornika spryskiwacza, a także poszycia. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, szkoda w pojeździe powoda miała charakter tzw. szkody częściowej. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika bowiem, że koszt naprawy pojazdu poszkodowanego przekraczałby wartość rynkową tego pojazdu w stanie sprzed kolizji z 16.05.2014r. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę i przyjmowanym a contrario poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) wobec braku wystąpienia tzw. szkody całkowitej naprawienie szkody w pojeździe poszkodowanego może polegać na żądaniu zwrotu odpowiednich kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 25.06.2014r. Wskazać też należy, że w orzecznictwie sądowym (uchwała SN z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74, wyrok SN z 07.08.2003 r., IV CKN 387/01) wyrażony został przekonujący pogląd, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z zasługującym na aprobatę orzecznictwem Sądu Najwyższego (uchwała 7 (...) z 12.04.2012 r. III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (podobnie wyrok SN z 19.02.2003 r., V CKN 1690/00). W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała tej ostatniej okoliczności, do czego była zobowiązana zgodnie z regułą art. 6 k.c. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu wykazania przesłanek odpowiedzialności deliktowej spoczywał na powodzie. Jednak reguła ciężaru dowodu,

nie zawsze, bez względu na okoliczności sprawy spoczywa na powodzie. Ten, bowiem, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002 r., sygn. akt V CKN 745/00, LEX nr 53163).

Podstawą ustaleń faktycznych w sprawie była opinia biegłego sądowego dr inż. K. M. z wyceną i kalkulacjami kosztów naprawy samochodu poszkodowanego z dnia 11.07.2017r., dokumenty zawarte w aktach szkody dotyczące przebiegu procesu likwidacji szkody numer (...) oraz wysokości ustalonego i wypłaconego odszkodowania, dołączone do akt przez strony dokumenty, kosztorysy prywatne sporządzone na zlecenie stron, w toku postępowania likwidacyjnego, to jest rzeczoznawcy strony pozwanej z dnia 27.05.2014r., jak i powoda, sporządzonym przez rzeczoznawcę samochodowego z mgr inż. T. S. z dnia 02.09.2014r. Sąd nie prowadził dowodu z przesłuchania powoda i strony pozwanej, zgodnie z żądaniem stron, wnoszących o pominięcie dowodu z przesłuchania oraz rozpoznanie sprawy pod ich nieobecność.

Wobec sprzecznych stanowisk stron, co do sposobu wyceny wartości kosztów przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody, jak i wysokości szkody w pojeździe poszkodowanego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu kalkulacji szkód i napraw wypadkowych dr inż. K. M. na okoliczność ustalenia przez biegłego kosztów przywrócenia pojazdu powoda marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) do stanu sprzed kolizji drogowej z 16.05.2014r., w tym czy zastosowanie części nowych i oryginalnych spowoduje wzrost wartości tego pojazdu i w jakiej wysokości oraz widełek stawek za roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych w województwie (...), w okresie kiedy powstała szkoda.

Biegły w opinii pisemnej wraz z kosztorysem oraz wyceną wartości pojazdu z dnia 11.07.2017r. ocenił, że w wyniku kolizji z dnia 16.05.2014r. wymianie w uszkodzonym pojeździe marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) podlega: poszycie przodu, zamocowanie zewnętrzne lewe wykładziny przedniej, reflektor lewy, listwa błotnika lewego, zbiornik układu oczyszczania. Biegły uznał, że naprawa wymaga przeprowadzenia również odpowiednich robót według stawek godzinowych stosowanych w nieautoryzowanych serwisach blacharsko-lakierniczych dla terenu zamieszkania poszkodowanego – za prace blacharsko-mechaniczne – 100 zł netto, za prace lakiernicze – 100 zł netto za rbg. Koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 16.05.2014r. z zastosowaniem do naprawy nowych części z logo producenta i potrąceniami wynosi 3.532,72 zł. W kosztorysie dokonano potrącenia części należności z tytułu ubytku wartości lakierniczych i części zamiennych z wartości poszycia przedniego (zderzaka przedniego) i kosztów lakierowni tego elementu w kwocie łącznie 553,36 zł. Z opinii biegłego wynika, że strona pozwana niezasadnie przyjęła do wymiany ceny części zamiennych nie oryginalnych, oznaczonych symbolami P, O, dokonała potrąceń amortyzacyjnych części na poziomie 60%, zastosowała współczynnik zmniejszający wartość materiałów lakierniczych o 67%, jak również przyjęła stawki roboczogodziny na poziomie 49 zł/godz. – co realnie zaniżało wysokość odszkodowania należnego powodowi. Biegły natomiast dokonując wyceny szkody oparł się na systemie A., zgodnie z technologią naprawy producenta, właściwą czasochłonnością napraw poszczególnych operacji z zastosowaniem części oryginalnych producenta. Biegły zwrócił uwagę, że w toku postępowania nie ujawniło się, by pojazd powoda przed ww. kolizją posiadał inne części zamienne niż te, z jakimi opuścił fabrykę, a zatem należy przywrócić rzecz uszkodzoną do stanu poprzedniego przez zamontowanie oryginalnych części. Zdaniem biegłego jedynie naprawa pojazdu przy użyciu części zamiennych z logo producenta z przynależną jej homologacją jest zgodna z technologią producenta i nie powoduje utraty wartości rynkowej i jako taka jedynie ona pozwala przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody.

Powód pismem z dnia 01.09.2017r. (data wpływu) odnosząc się do opinii pisemnej biegłego z dnia 11.07.2017r., nie kwestionował jej. Wskazał, że opinia biegłego potwierdza dotychczasowe stanowisko o zaniżeniu przez stronę pozwaną należnego poszkodowanemu odszkodowania. Strona pozwana nie wniosła zastrzeżeń do ww. opinii biegłego.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd, poza innymi ww. dowodami, dał w pełnym zakresie wiarę opinii biegłego sądowego dopuszczonej jako dowód w niniejsze sprawie. Wiarygodność opinii wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tejże opinii, nie było podstaw do uznania jej choć w pewnych elementach za błędną lub chociaż wadliwą przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinie biegłych. Zgodnie bowiem

z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. W ocenie Sądu opinia przedłożona przez biegłego dr inż. K. M. została sformułowana w sposób logiczny oraz należycie została uzasadniona. Zdaniem Sądu, opinia została wydana w oparciu o wiedzę, popartą doświadczeniem zawodowym biegłego, a wnioski odpowiadały w sposób wyczerpujący na tezę zawartą w postanowieniu Sądu. Opinia biegłego została sformułowana w sposób przystępny i zrozumiały dla osób także nieposiadających wiadomości specjalnych, była przydatna w sprawie, zaś rozumowanie biegłego i logiczna poprawność wyciągniętych przez niego wniosków nie budziła wątpliwości Sądu. W ocenie Sądu biegły sądowy prawidłowo dokonał określenia wysokości kosztów naprawy pojazdu przy wzięciu pod uwagę konieczności dokonania naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu oraz przy użyciu oryginalnych fabrycznie nowych części i materiałów, przede wszystkim ze względu na to, że w toku postępowania nie ujawniło się, by pojazd powoda przed ww. kolizją posiadał inne części zamienne niż te, z jakimi opuścił fabrykę, a nadto jest to pojazd o stosunkowo niewielkim wieku. Nadto wskazać należy, że zgodnie z § 2 art. 363 k.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania.

Z ustaleń stanu faktycznego, w tym w szczególności z opinii biegłego wynika, że koszt przywrócenia pojazdu poszkodowanego do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 16.05.2014r. z zastosowaniem do naprawy nowych części z logo producenta i potrąceniami wynosi 3.532,72 zł. Wobec faktu, że z tytułu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed tej kolizji strona pozwana wypłaciła dotąd poszkodowanemu kwotę 1.342,29 zł (strona pozwana nie wykazała bowiem – ani nawet nie twierdziła - by wypłaciła powodowi większą kwotę z tego tytułu), powód zasadnie mógł domagać się z tego tytułu zapłaty od strony pozwanej kwoty 2.190,43 zł zaś żądanie pozwu obejmowało kwotę 2.184,16 zł. Zatem Sąd w pkt I wyroku w niniejszej sprawie, zasądził na od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.184,16 zł albowiem, jak stanowi przepis art. 321 § 1 k.p.c., Sąd nie może wyrokować, co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Oprócz odpowiedniej kwoty tytułem odszkodowania za przywrócenie pojazdu powoda do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 16.05.2014r., powód żądał również zasądzenia od strony pozwanej kwoty 150 zł stanowiącej wydatki poczynione w związku ze zleceniem prywatnej wyceny, wydanej przez rzeczoznawcę samochodowego mgr inż. T. S. z dnia 02.09.2014r. Zdaniem powoda koszt sporządzenia tej wyceny jest stratą w majątku poszkodowanego, która pozostaje w związku przyczynowym z działaniem sprawcy spowodowania kolizji drogowej i wyrządzeniem szkody. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W doktrynie prawniczej przyjmuje się, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Uzasadnione i celowe wydatki zmierzające do ograniczenia lub wyłączenia szkody stanowią stratę, o jakiej mowa w art. 361 § 2 k.c.

W niniejszej sprawie zważając na okoliczności sprawy, Sąd uznał, że bezzasadne żądanie zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 150 zł stanowiącej wydatki poczynione w związku ze zleceniem prywatnej ekspertyzy.

Sąd w pełni podzielił w tym zakresie stanowisko strony pozwanej oraz jej argumentację, przedstawioną w piśmie procesowym z dnia 17.03.2017r. Zauważyć należy, że zdaniem Sądu potrzeba sięgnięcia po opinię specjalistyczną jest uzasadniona, wówczas, gdy podmiot zamawiający lub też następnie domagający się objęcia odszkodowaniem kosztów z tym związanych sam nie będzie profesjonalistą, posiadającym legitymację na skutek zawartej z poszkodowanym umowy cesji wierzytelności. Tymczasem, jak wynika z odpisu z (...), powód ma status przedsiębiorcy od 1996 roku. Działalnością powoda między innymi objęta jest sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów, części i akcesoriów do samochodów, ale też świadczenie usług finansowych i pośrednictwo pieniężne. Powód jak wynika z umowy cesji wierzytelności z dnia 25.08.2014r., zawarł umowę jako podmiot gospodarczy, w ramach prowadzonej przez siebie działalności (podmiotem), a nie jako osoba fizyczna. Powód zatem jest osobą trudniącą się profesjonalnie

kompleksową obsługą roszczeń finansowych, także z tytułu szkód rzeczowych w pojazdach samochodowych, a zatem nie można uznać poniesionych kosztów specjalistycznej kalkulacji w przypadku powoda za wydatek obiektywnie uzasadniony i konieczny. Ponadto wskazać należy, że wykonana na prywatne zlecenie powoda poza postępowaniem sądowym kalkulacja nie stanowi rozstrzygającego dowodu na okoliczność wysokości kosztów naprawy (gdyż zgodnie z przyjętym w orzecznictwie sądowym poglądem (tak m.in. orzeczenie SN z 29.09.1956 r., III CR 121/56, OSNCK 1958/1/16, wyrok SN z 11.06.1974 r., II CR 260/74, Lex nr 7517, postanowienie SN z 15.04.1982 r. III CRN 65/82 Lex Polonica Maxima, wyrok SN z 08.06.2001 r. I PKN 468/00, OSNP 2003/8/197, wyrok SN z 12.04.2002 r., I CKN 92/00, Lex nr 53932), takie dokumenty (tzw. opinie prywatne) nie mogą być dowodem na okoliczność, która wymaga wiadomości specjalnych, a mogą być traktowane jedynie jako element twierdzeń danej strony. W ocenie Sądu rację ma w tym zakresie strona pozwana, zarzucając, że w okolicznościach niniejszej sprawy, koszt ten nie może zostać uznany za adekwatne następstwo zdarzenia, albowiem sporządzenie kalkulacji zostało zlecone przez powoda, a nie poszkodowanego, a w takim wypadku wydatek ten jest kosztem działalności prowadzonej przez powoda. Mając na uwadze powyższe, żądanie powoda w zakresie kwoty 150 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej wyceny kosztów naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O odsetkach od zasądzonej w pkt I wyroku kwoty 2.184,16 zł tytułem zwrotu kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku z 16.05.2014r., Sąd orzekł mając na uwadze granice żądania pozwu oraz w oparciu o przepis art. 481 k.c., w brzmieniu uwzględniającym treść tego przepisu wprowadzonym ustawą z dnia 09.10.2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (DZ.U.2015.1830), w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie tj. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.184,16 zł od dnia 16.06.2014r. do dnia zapłaty, tj. upływu 30-dni od zgłoszenia przez poszkodowanego szkody.

O kosztach procesu w pkt III sentencji wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., na podstawie którego Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Mając na uwadze, że powód żądał kwoty łącznie 2.334,16 zł, a powództwo powoda okazało się zasadne w kwocie 2.184,16 zł, tj. w 94% dochodzonej łącznie kwoty, należało przyjąć, że powód uległ jedynie w nieznacznym stopniu w zakresie swojego żądania. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powoda kwota 2.134 zł stanowi 100% celowych w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. kosztów procesu poniesionych przez powoda (na które składały się kwota 117 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 1.200 zł tytułem należnej opłaty za czynności pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym oraz kwota 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz część wynagrodzenia biegłego w kwocie 800 zł sfinansowanego z zaliczki powoda).

Ze względu na ww. wynik sprawy i stopień uwzględnienia powództwa oraz w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stronę pozwaną należało obciążyć na rzecz Skarbu Państwa - tut. Sądu kwotą 295,12 zł tytułem części wydatków w postaci wynagrodzenia biegłego, poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa, o czym orzeczono w pkt IV wyroku.

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.